

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ!...

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ "Η ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ;....)

"Ιδού λοιπόν τό έρωτιμα: Μπορεῖ μά κυρία ή μά δεσποινίς νά κυλιοφόρηση έλευθερα και άκινδυνα τις νυκτερινές ώρες στούς άθηνανούς δρόμους;

Μπορεῖ μά κυρία η μά δεσποινίς νά διασχίση τούς δρόμους της πρωτευούσης τάς μεταμεσονυκτίους ώρας, χωρίς άπρόσοττα, χωρίς ένοχή ήσεις, χωρίς κινδύνους;

"Άξ υποθέσουμε — χτυπώ και ξύλο — ότι άρρωστησε ξαφνικά τη νύχτα δι σύγνος σας, ή μητέρα σας, ή άδελφη σας. Πρέπει νά ποσκληθή άμεσως ο γιατρός. "Άλλος άνθρωπος γιά νά τρέξῃ στό γιατρό σας πού κάθεται στην άλλη άκρη της Αθήνας δέν ωτάρχη. Δέν ωτάρχην άνδρες στό σπίτι ή σημαντείνει νά λείπουν την καταφανένη αύτη νύχτα. Ελαστε διλούμανχες. Καί πρέπει, είνε άναγκη σκληρή κι' άναποδενητή νά κληθή ο γιατρός.

Τί θύ κάμετε, κυρίες και δεσποινίδες μου, στήν περίστασι αυτή την τραγική και προσιμή;

Θά φροντείς φυσικά τό πατέλλο σας και θά βγήτε ξέω μόνες σας, διλούμανχες...

"Η ώρα είνε δυό μετά τα μεσάνυχτα.

"Η πόλης κομψάτω...

Εργάμια και σκοτάδι στή συνοικία σας, σκοτάδι πον τρομάζεις και κάνει την παρδιά νά σφίγγεται. Μά έχετε πάρει πειά την άποφασί σας. Σάς σπρώχνει ή ΑΝΑΡΓΚΗ...

Κάνετε λοιπόν τό σταυρό σας, έμπιστεύεστε τόν έαυτό σας στήν άγιο της ήμέρας και ξεκινάτε...

Παίρνετε τούς δρόμους διλούμανχη, μά κυνάκιας παραλλιέρο μέσο στή νύχτα, μά γυνάκια νέα και διμορφη...

"Η καρδιά σας φτεροκοπάει σάν πουλί πιασμένο στην πατίδα.

Οι ίσκιοι, οι βαρεῖς και μονοκόμματοι ίσκιοι τής νύχτας, σάς φανόνται σάν μυθικά τέρατα πού θέλουν νά σάς άρπαξουν.

Στή σκέψη σας τήν άναστατωμένη στοιραγμούζουν ή πιθανότητες τόν πόδι τρομερῶν κινδύνων: Ληπταί, πακοποιοί, μέθυσοι, άπαγωγες, δολοφόνοι....

Κάνετε τό μάτι σας γαρύδια γιά νά δητε κανένα σκοπό διστυφλάκα, μά—τι γρυούσουλά!—έχουν χαθεί τη νύχτα αύτη κι' οι πόλισμαν άπ' τούς δρόμους...

Σκοτάδι γύρω πικνό και παταθιλιτικό και άρωμα σπάνιοι διαβάτες, πάν τό άντικρυναν τους οσάς τρομάζεις περισσότερο κι' όπ' τήν έδρημα.

"Όλοι οι διαβάτες τή νύχτα φάνονται υπόπτοι και έπικινδυνοι.

Μνηστήριο λοιπόν και τρομάρα...

"Οστόσο δέν στεγάσαστε στηγμή. Προχωρείτε γρήγορα-γρήγορα, προχωρείτε και σκεπτόσαστε:

"Θεέ μου, τί άσχημη περιπέτεια!... Τί θύ μού συμβή άραγε ώς πού νά φτάσω στον γιατρό; Τί κινδύνους πρόκειται νά συναντήσω στό δρόμο μου; Μά γυναίκα μέσο στή νύχτα, δεν είνε κάτι συνηθισμένο. Τί θύ φανταστούν γιά μένα; Θά με παρακολουθήσουν; Θά υποστώ ένοχη ήσεις; Θά γυρίσω πάλι σπίτι, κοντά στήν άρωστη μητέρα μου ή θά με μαχαιρώσουν σε κανένα σκοτεινό στονεσκόκιο γιά νά με κλέψουν; Θεέ μου, βάλε τό ζεφάκι σου!...»

Αλ, λοιπόν, αντές τής ίδιες άποριες είλε και τό «Μπουκέτο». Κι' έπιθυμοσ—καιρό τώρα—τό έπιθυμοσ σοθισμά νά κάμη μιά σχετική έστεγσεια και νά έξαρσισώντας άν οι δρόμοι τής πρωτευούσης είνε άσφαλεις τή νύχτα γιά μά γυνάκια, άν μπορεῖ μιά κυ-

ρία ή δεσποινίς, φτωχή ή πλουσία, ώραια ή άσχημη, νά τάς διασχίση άλανδρινος και άνενοχλήτως, άν, τέλος, οι 'Αθηναίοι στην πραγματικότητα πολιτισμένοι ή άγριοι άπεναντι τών γυναικών, σεμνοί ή άνασχυντοι, ή μεροί ή θηριώδεις και έπιθετοι.

Τήν άπορια άντη τού «Μπουκέτο», άπορια δίκαιη και λογική, άνελαβε νά λύση και νά διαφωτίση ή ήποφανομένη.

Τί είλα νά κάμω; "Οχι κι' εύκολα πράγματα βέβαια. "Επρεπε νά όπλισθω με θάρρος και ύπομονη με ήπωση διάγαπτε, και νά διασχίση τήν 'Αθήνηα άτ' άκρη σ' άκρη, στίς δυό μετά τά μεσάνυχτα ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ.

Τό «άλομάνη» είνε και δέν είνε τρόπος τού λέγειν. Θά ήμουν δηλαδή και δέν θά ήμουν μόνη.

Και γιά νά έκτημήσετε τά πράγματα μόνοι σας και νά μπήτε άπολητως στό νόματα, έξηγοιμα άμεσως: Εικοπτέντε έως τριάντα βήματα έμπτος μου, κατά την διάρκεια τής δοκιμαστικής αυτής πεζοποιίας, ήμουν υποχρεωμένη νά τόν υποστώ άγογγήστως και νά τρομάζω τό δρόμο μου, χωρίς νά τού πά λεξιά.

Ετού θύ είλα βέβαια κάποια άσφαλεια, άπολη άσφαλεια άν θέλετε. Μά οι συνοδοί μου αύτοί δέν θύ έπενέβαιναν άτιδήποτε κι' άν μου συνέβαινε.

Θά τραβούσα τό δρόμο μου έκτεθειμένη στά πειράματα και τίς ένοχλήσεις τών διαβατῶν. "Αν ένας οίσοδήποτε κομματινόνες ή έργατος, νέος ή γέρος, γιτόποιος ή έζονς, είλα τήν προστηλή νά μασ γίνη φόρτουμα, ήμουν υποχρεωμένη νά τόν υποστώ άγογγήστως και νά τρομάζω τό δρόμο μου, χωρίς νά τού πά λεξιά.

Ετού μόνον θά έξαρφισώμεις και θά βγάζω σαν ιμάρτασμα γιά τόν κινδύνους πού διατρέχει τό φύλο μου τή νύχτα στήν δρόμο τής Αθήνας, τής μεγάλης και πικνοκατοικημένης σήμερα πρωτευούσης μας.

Οι συνοδοί μου θά έπενέβαιναν μόνον έν έσχατη ήλιασκη. "Αν δηλαδή υπειστάμην τήν έπιθεσι σανενός μεθυσμένον, κανενός λωτοδύνου, κανενός υπερβολικά... θερμού και έρωτώνου συμποτίου.

Θάρρος και ύπομονη χρειαζέται, δεσποινίς, μού είλαν στό γραφείο. 'Οπλισθήτε με θάρ-

ρος και ή έρεινά με ή έρωτημα; Δέχτηκα προθήμως. 'Η περιπέτεια ήταν πολύ ένδιαφέροντα και με τραβούσαν έξαρσητικά. 'Εξ άλλου θά διευκόλυναν έπιτο τό άγαπτο μου «Μπουκέτο» νά διαπιστώση ένα γεγονός, νά έρεινηση και νά βγάλλε ένα συμπέρασμα έξαρσητικά ένδιαφέροντας τής 'Ατβίδες, όλες τής 'Ατβίδες, κυρίες και δεσποινίδες. Και δέν ήταν αύτο μόνον. Θ' αποδεικνύνταν άχομα άν δ' άθηναι κις λάσι είνε πραγματικό πολιτισμένος ή βάρβαρος.

Επήρηα λοιπόν άμεσως τή μεγάλην άπόφασι.

— Δέχομαι... Δέχομαι...

* * *

'Αποφασίσαμε ν' άρχισουμε τήν έκστρατεία μας τή νύχτα του Σαββάτου ...

Φίλος άστυνομικός ή καλύτερα άστυνομικός σφρόδα Μπουκέτοριδος, είδοποιηθείς καταλλήλως, έδέχτηκε πρωτημότατα νά μάς συνοδέψῃ και νά μέ... περιφωνήσῃ και' όλο τό διάστημα τής περιηγήσεώς μου.

Τό βράδην του Σαββάτου συγκεντρώθηκαμε δύο στά γραφείο του «Μπουκέτο». Ήταν άκρη μα ένωρις. "Επρεπε νά φτάσουν τά μεσάνυχτα.

Η έκλεκτή συνεργάτης μας δίς 'Ανδέλ Βιδάλη

Καθήσαμε σ' ένα κέντρο
ως πού νά περάση ή ώρα, συ-
ζητήσαμε, κάναμε τά σχέδιά
μας κι' διάν έστημαν μεσά-
νυχτα, μαζί με τούς χτύπους της καμπά-
νας έννοιασα, παρ' όλη τήν απόφασι πού
είχα πάρει, καὶ τῆς καρδιᾶς μου τούς παλ-
μούς πιό ξυπρόσι, πιό συγκινημένους.

— 'Εμπρός! είτε έπι κεφαλής τής
συντροφιάς.

— 'Εμπρός!... 'Ο Θεός μαζί μας...

Κατεβήκαμε έν ταξιδείας.

Οι συνάδελφοι μου τού «Μπουκέτο» μου έδωσαν τις τελευταίες δόηγιες καὶ, ενώχες δ' ἀστυνομικός ἄρχοις νά δημιουργεί μέσου στὸ σο-
τάδι, ήμουν ἔξαρτες εὐδάρκωτη, χτυπητή.
Από τὴν 'Ομονία κατεβήκαμε πόδις τὴν ὅδον
'Αθηνᾶς. Καὶ πρὸ τῆς 'Αγορᾶς ἀπόκειται σταματή-
σαμε. Οἱ συνάδελφοι μου τού «Μπουκέτο» μου έδω-
σαν τις τελευταίες δόηγιες καὶ, ενώχες δ' ἀστυνομι-
κός ἄρχοις νά δημιουργεί τὸν ἄρδα, ἔτουμος νά δράσῃ
γενναῖος ἐν ἀνάγκῃ κι' ἐγώ... ἐγώ είχα τὴ συγκά-
νηση τῆς πορθῆς μου δημοσιογραφῆς ἐκπροστατεῖς.

Σφίξαμε τὰ χέρια σὰν νά ξενινούσαμε γιὰ τὴ
μάχη καὶ γά μήν επρόσειτο νά ξαναίδωθούμε στὸν
κόσμο αὐτό, καὶ τρέχησα μάρτη μου ἐμπρός.

— 'Αν καὶ ή ώρα ήταν περασμένη, ἐν τούτοις στὸ
μέρος αὐτὸς τῆς ὁδοῦ 'Αθηνᾶς ἀπήρχε ἀκόμα ἀρκετή
κίνησις. Διαβάτες καὶ μικροποληταὶ, κόσμος τῆς δου-
λειᾶς, πωληταὶ κυρίως σταφυλῶν.

Περονᾶ βιστακή κι' ἀδάρφοη, διδόντας τὴν ἐν-
τύπωσι μιᾶς δεσποινίδος ποὺ πηγάνει στὴ δου-
λειά την.

Ἐκείνοι ποὺ ἀντιλαμβάνομαν ὥστόσ οὐτὸς τὴν
πρώτη στιγμή, ἐκείνοι ποὺ θάλη ἀντιληφθεῖ
ἀσφαλῶς καὶ κάθε κυρία καὶ κάθε τῆς
τῆς πρωτεινότητος, είνε τὸ κύτταγμα τῶν 'Α-
θηναίων, τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν.

— 'Ο 'Αθηναῖος ἔχει τὴ συνήθεια αὐτῆς, ποὺ τὴν ἔχει διός δ
κόσμος βέβαια, ἀλλὰ μέχρι σημείου ἀγριότητος, δεξιψηνούτητος,
παρεξηγήσεως, σκανδάλου. Κυριολεκτική ὀφθαλμοφαγία,
ὅφθαλμοκαταβρόχυσις, ἀν ἐκφράζουν τὸ πρόγμα η λέξεις
αὐτές.

Ὑπάρχουν 'Αθηναῖοι ποὺ δὲν βγαίνουν στοὺς δρόμους μὲ
ντάμα, ἀρκιωθῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό. Δὲν ἀνέχονται τὰ αὐθάδη
καὶ παταρογῇσιτικά βλέμματα τῶν συμπολίτων. Καὶ προτι-
μοῦν νά κάσουν τὴν πλάνων τῆς συντροφιᾶς μιᾶς κυρίας, πα-
ρὰ νά φτάσουν στὸ σημεῖον ν' ἀλληλοσφαγοῦν στὸ δρόμο μὲ
τοὺς γενναῖοντας διά τῶν βλέμμάτων ώμην σάρκα!..

Τὸ ίδιο συνέβη καὶ στὴν περίστασι αὐτῆς.

— 'Όλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, γνωίζουν καὶ μὲ κυττάζονται. Με-
ρικοὶ καντοτέκονται διστακτικοί. Μέσα στὸ μαλάρ τοὺς στριφογυρί-
ζουν ἀσφαλῶς δυὸς σκέψεις: «Νά τὴν παρακαλούσθησο; Νά μή τὴ πα-
ρακαλούσθησο;» 'Επικρατεῖ θώμας η δεύτερη σκέψης καὶ τραβάνε τὸ
δρόμο τους.

Μόνον ἔνας μεσόκοπος πωλητής σταφυλῶν μοῦ λέει καθὼς περον
πλάτι του:

— Κυρία, φραΐα σταφυλία, πάρτε ώρασα σταφύλια.

Προχωρῶ χωρὶς νά γνωίσω σύντελα τὸν κυττάζω. Κι' αὐτὸς τὸν
πεισματόνει, φάνεται. Καὶ μοῦ ξαναφάνεται:

— 'Ωραία σταφύλια, κυρία μου. Γλυκά σάν καὶ τοῦ λόγου σου!...

Τσιμούδι ἐγώ. Τραβῶ τὸ δρόμο μου. Καὶ φτάνω αἰσίως στὸ Μο-
ναστροφάκι, χωρὶς νά μποστα τὴν παραμικρή ἐνόχληση.

Εἶναι Σαββατοδρόμος, δύως είτα, καὶ δέν λείπουν ὅλης της
αὐτοτρέχους, δύος νά γνωίσω σύντελα τὸν κυττάζω. Κι' δέν
πεισματόνει, φάνεται. Καὶ δέν λείπουν ὅλης της σταθμοῦ, κατεβάνω
ὡς τὴν πλάτη φόρη καὶ ξανανεβαίνω, βιαστική-βιαστικά. Μερικοὶ ύ-
παλληλοὶ τοῦ Σ. Α. Π. μὲ κυττάνει καλά-καλά καὶ μάρ φονή, ἔνα στε-
ραγάκι φτάνει ως τ' αὐτά μου, διεβιλύμενο ἀσφαλῶς στὸ κόκκινο κα-
πέλλο μου:

— Μπολσεβίκα μου!...

Δὲν γνωίζω σύντελα τὸ δρόμο μετά τὸν ποὺ μὲ βάφτισε μὲ τ' δύομα αὐτό.
Συνεννούσαμε μὲ τοὺς φρουροὺς φύλακάς μου ἀπὸ μακρού κι' ἀνεβά-
νω τὴν ὁδὸν 'Ερμοῦ.

Δὲν προφτάνω νά μπω καλά-καλα στὸ δρόμο αὐτό, καὶ δυὸς γηραιοί,
ἀσπρομάλληδες ἐργατικοί ποὺ κουβεντιάζουν στὴ γωνία, γνωίζουν καὶ
μὲ κυττάζουν περιέργα.

— Ο πρῶτος λέει κάτι στὸν δεύτερο. Τοῦ προτείνει βέβαια κάτι τὸ
πολὺ τολμηρό, κάτι ποὺ μὲ ἀφορᾶ ἀσφαλῶς. Μὰ ὁ δεύτερος έχει ἀν-
τιρρήσεις. Φτάνει μάλιστα στ' αὐτά μου η ἀπάντηση ποὺ δίνει στὸν
σύντροφο του:

— Δὲν είνε γιὰ μᾶς αὐτά, μπάρια πέτρο. Δὲν είνε γιὰ τὰ δόν-
τα μας...

Μ' ἄλλους λόγους, διατάριμα Πέτρος είχε τὴ διάθεσι νά θυμηθῇ
τὰ παλλά του. Νά μὲ πάρη ξοπόσω κι' δου τὸ βγάλει η ἀκρη.

Χαρά στὸ κουνάγιο του!...

Προχωρῶ μερικά βήματα, διαν ξεαφνα ἔνας κοντούλης κι' ἀν-

στούλης κύριος, 35—40 ἑταῖρος, πέφτει πλάτη μου. Αὗτος δὲν έχει ἐπιφύ-
λαξεῖς. Ελέδε μιὰ δεσποινίδα τὴν νύχτα στὸ δρόμο κι' έννοει νὰ τὴν
κατατήσῃ ὅπωδηπότε.

Καρφόνει τὰ πονηρὰ ματάκια του ἐπάνω μου, χαμογελάει κουντοπό-
νηρα κι' ἀρχίζει τὴν... ἐπίθεσι. 'Από τὴν πρώτη του φράσι καταλα-
βαίνω πάρε εἰνέ 'Αρμένης.

— Γιατὶ μοναχὸς σας, δεσποινίς;

Τσιμούδι ἐγώ.

— Δέν μιλάτε ἐμένα;

Τσιμούδι.

— 'Έγκω καλὸ ἀντρωπό.

—

— Θέλετε πηγαίνουμε μαζί, περάσει πολὺ καλά, καλὸ κορίτσι ἐσόν,
καὶ ἀντρωπό ἐγκω, κάνει καλὸ παρέα...

Μιὰ πλημμύρα ἀπὸ γέλια ἀνέβαινε στὸ λαιμό μου. Μοβρεται καὶ
νά γελάσω, νά γελάσω μὲ τὴν καρδιά μου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ
τὸν λούσω.

Σκέπτομαι ὅμως τὴν ἀποστολή μου καὶ συγχρατοῦμαι. Δὲν εἶναι δυ-
νατότων, λέω μέσα μου, θά βαρεθῇ δο Χριστιανὸς αὐτός, δ' ἀδελφός 'Αρ-
μένιος, δ' καλὸς καὶ ιεπτοτικός 'Αγκότ, θά βαρεθῇ, δ' ἀπογοητευθῆ καὶ
θύ μάρφητος ησηγο.

Μά δ' Ἀγκότ ἐπιμένει.

— Η φωνή του τώρα γίνεται ικτευτική:

— Γιατὶ δὲν μιλάει, καλὸ κορίτσι; Νά πηγαίνουμε μαζί, νά κάνου-
με καλὸ παρέα...

—

— 'Έγκω μιλάει ἐσένα, ἐσόν δὲν μιλάει ἐμένα;

— Μά γιατὶ δὲν μιλάει; Μονάχο ἐσύ, μονάχο ἐγκω, νά πηγαίνουμε
ὅπου τέλει. "Α;...

— Καλὸ κορίτσι, τέλανον, κακό... πακό... 'Έγκω καλὸ ἀνθρωπό
καὶ σύ βασανίζεις... πολὺ βασανίζεις ἐμένα.

— Αρχίζω νά γεννηθῶμε.

— Η ιστορία αὐτή μὲ γετάνει στὰ νεφρά φρυγκτά. Πρέπει νά γλυτώ-
σω ὅπωδηπότε απὸ τὴν φρεμείκη αὐτῆς βδέλλα. Καὶ γιὰ νὰ τὸ
πετύπων πάνω τὸ βήμα μου πιὸ γοργό.

Περοπάτω εὐτύχως πολὺ πολὺ γοργόρος. Καὶ ἔτσι δ' Ἀγκότ δύ-
στολή μπορεῖ πεινάνει μὲ παρακολούθηση. Φυσάει, λα-
χανιάζει κι' ἐπὶ τέλους καταφεύγει σ' ἔνα τελευταῖο ἀπότολο:

— Καλὸ κορίτσι, τέλανον, κακό... πακό... 'Έγκω μένα, ἐγκω ἐλεύθερο ἀνθρωπό εἶμαι. Μιλήσεις
ἐσόν ἐμένα, ἐγκω κάνει καρφό μεγάλη ἐσένα... "Α;...

— Ζώμικο κορίτσι, μὰ τὸ Θεό!... Τρέχει, πονάει πόδια...
— Αν θέλει πάρειν αὐτοτίνητο, πηγάνει σπίτι, κυριά ἐσόν μέσα
σπίτι, πνωρά μέστα καρδιά μου, περνάει ζοή — στάσου, ματέ! —
περνάει λέω ζωὴ καλή νοικοκυρή ἀπότολο, κάνει ἐσένα —
στάσου, ματέ!... — κανεὶ λέω ἐσένα βασιλίσσα, κάνει...

Κονταναστάνει, φουσκωνεῖ, έδρωνει καὶ ξειδρώνει δικαϊκός
φοίτης 'Αγκότ.

— Κι' ἐπὶ τέλους σταματάει.

— Μένει σύντηλη ἀλατος στὸ πεζοδόμιο τῆς δόδου Αίλοιν
καὶ μὲ κυττάει στερίτησον ν' ἀπομαρτύνωμα, σφογγιγίζοντας τὸν ίδρω-
τα του.

Κάτι μονημονοῦζει, μὰ δὲν ἀκούω τί.

— Ασφαλῶς θά καταφεύγει τὴν ώρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ μὲ συνάντηση
στὸ δρόμο του κι' ἐγκιναίται στὸ περίπτερο.

— Ο 'Αγκότ, σκέπτομαι καὶ μὲ πιάνει ἀπόγγυνσι...

Προχωρῶ πιὸ γοργά, μὰ τὸ ίδιο κάνει κι' δικαϊκός ποὺ μὲ πα-
ρακολούθει.

Νά εἶναι πραγματικῶς δο Αγκότ;

— Γοργός λίγο, λοξόδηπετο κι' ἀνατνέω μ' ἀνακούφισι.

— Οχι, δὲν είνε δο Αγκότ.

Τὸ νέο λαγωτό ποτὸ τρέχει κατόπι του πεντείση τὸν ποντούλην σπιθαμαίος, πολλημένο ἐπάνω μου. Φαινεται σὰν φοιτητής πωτοστεῖται, ποι μόλις ἔπειταις ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του γιὰ
νὰ τελειοποιήσῃ τὶς σπουδές του στὸ Δίκαιο καὶ στὸν 'Ε-
φωτα. Μὲ προφτάνει, τοποθετεῖται πλάτη μου καὶ ἀρκεῖται
επὶ τοῦ παρόντος στὸ νά μὲ βλέπω. Μὲ κυττάει δει-
λά, μὲ περιεργάζεται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις δυνάχων, προ-
σπαθεῖται νὰ βγάλει ἔνα συμπέρασμα, νά μὲ φυ-
χολογήσηται. Γυριζει συγχρόνως καὶ βλέπει κι'
ΑΝΖΕΛ ΒΙΔΑΛΗ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες περιπλανήσεις

καὶ ἐπεισόδια. "Ένας

ἀποδότης.... ἵππο-

της. "Ως ποὺ φτά-

νεὶ ἡ γαλατική εὐ-

γένεια. Μὲ τὸ ζόρι.

"Βενέ ἀδέεν μουσά!"

Μιὰ περίπτωσις ποὺ

τὸ ζυλοκόπημα εἰ-

νει καθηκόντων ἐπιε-

βλημένο κτλ. κτλ.

